

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 537/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., trvale bytom R., prechodne bytom H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 137/2005 (následne pod sp. zn. 10 C 104/2010) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2011 doručená sťažnosť V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný

súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 137/2005 (následne pod sp. zn. 10 C 104/2010).

Sťažovateľ opätovne podal túto sťažnosť ústavnému súdu, pretože nie je spokojný s vybavením sťažnosti z 9. apríla 2010 ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 207/2011, ktorý ju odmietol ako neprípustnú z dôvodu nevyčerpania opravných prostriedkov nápravy – nepodania sťažnosti na prieskumy v konaní predsedovi okresného súdu podľa osobitného zákona (sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Sťažovateľ vysvetľuje svoje dôvody, prečo nepodal sťažnosť vtedajšiemu predsedovi okresného súdu, prikladá k tomu dôkaz (zápisnicu z 29. marca 2006, ktorou žiadal o urýchlenie konaní v jeho veciach, ktorý požaduje akceptovať ako dôvod osobitného zreteľa). Tiež uvádza, že v auguste 2011 si bol na okresnom súde vyhotoviť fotokópie „zápisníc zo spisu 10 C/104/2010“, ktoré požaduje „Európsky súd“, ale okresný súd jeho žiadosti nevyhovel, pretože sa spis nachádzal od 29. júna 2011 na ústavnom súde.

K sťažnosti tiež priložil svoju novú sťažnosť na zbytočné prieskumy v konaní z 27. októbra 2011 a ďalšie dôkazy. Tvrdí tiež, že ústavný súd jeho sťažnosť z 15. marca 2010 týkajúcu sa veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 9 C/137/2005 vôbec neprerokoval a o jej vybavení ho ešte nevyrozumel.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd zistil, že predmetom tejto opakovanej sťažnosti sťažovateľa na priebeh konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 137/2005 (ktoré už bolo v časti právoplatne skončené) a následne pod sp. zn. 10 C 104/2010 je v podstate jeho nespokojnosť s rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 267/2011 z 24. augusta 2011, ktoré mu bolo doručené 13. septembra 2011, v ktorom ústavný súd jeho sťažnosť odmietol pre neprípustnosť z dôvodu, že sťažovateľ nepodal predsedovi okresného súdu sťažnosť na priesťahy v konaní pred podaním sťažnosti ústavnému súdu a z obsahu pôvodnej sťažnosti nevyplývali žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by ústavný súd mohol upustiť od splnenia podmienky prípustnosti sťažnosti v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ súčasne priložil k svojej opakovanej sťažnosti aj sťažnosť predsedovi okresného súdu z 27. októbra 2011.

Sťažovateľ súčasne tvrdí, že ústavný súd mu ešte nedal odpoveď na jeho sťažnosť z 15. marca 2010.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Vzhľadom na túto ústavnú normu zákon vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona

o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Návrh nie je prípustný ani v prípade, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu [§ 24 ods. 1 písm. c) citovaného zákona].

Ústavný súd v posudzovanej veci zistil, že sťažovateľ doručil ústavnému súdu 9. novembra 2011 podanie, ktoré sa týkalo toho istého konania na okresnom súde, ktoré posudzoval ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti 24. augusta 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 267/2011.

Ten istý nárok na ochranu ústavnosti uplatnil sťažovateľ aj v tomto konaní. Tvrdí, že bolo porušené jeho základné právo na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 10 C 104/2010. Okrem toho uvádza, že už 27. októbra 2011 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na nečinnosť okresného súdu.

Z týchto právne významných skutočností vyplýva, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už rozhodol. Tento záver platí najmä s poukazom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu iba po uplynutí dvoch mesiacov (9. novembra 2011) od toho, ako mu bolo doručené uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 267/2011 z 24. augusta 2011 (13. september 2011).

Ústavný súd k tomu už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd nepovažuje za vyčerpanie tejto možnosti sťažnosť zaslanú okresnému súdu 27. októbra 2011, po podaní ktorej vzápätí bola podaná sťažnosť ústavnému súdu

(9. november 2011), ak navyše mu nebola daná ani odpoveď na jeho sťažnosť predsedom okresného súdu. Takáto sťažnosť je iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným priet'ahom v jeho veci.

Takisto ústavný súd nemohol akceptovať ako dôvod hodný osobitného zreteľa skutočnosť, že sťažovateľ predtým žiadal o urýchlenie tohto konania 29. marca 2006, keďže sám na okresnom súde vtedy uviedol, že jeho žiadosť „*nie je potrebné považovať za sťažnosť na priet'ahy v týchto konaniach*“. Nie je pravdou ani to, že ústavný súd nevybavil jeho sťažnosť z 15. marca 2010, pretože táto sťažnosť je totožná so sťažnosťou, ktorú preskúmaval ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 267/2011.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná po takej krátkej dobe od doručenia uznesenia o neprípustnosti nie je prípustná jednak sčasti pre prekážku rozhodnutej veci podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde a tiež je neprípustná podľa § 24 písm. c) tohto zákona, pretože sa ňou sťažovateľ domáhal aj preskúmania údajne nesprávneho rozhodnutia ústavného súdu.

Ústavný súd opätovne na záver pripomína, že tak, ako bol poučený sťažovateľ aj v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 267/2011, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku vo veci rozhodnutej, a preto po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sa sťažovateľ môže so sťažnosťou obrátiť na ústavný súd v prípade, že okresný súd v predmetnej veci nebude konať plynulo.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej neprípustnosť (obdobne napr. IV. ÚS 368/04, III. ÚS 326/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011